

[Kristen Amby.]

gørelser. I hvert Fald viser *figura*, saa vidt man overhovedet kan bedømme det paa det Grundlag, en almindelig Borger har her i Landet — og Retten er til for almindelige Borgere og ikke for Specialister og heller ikke for Jurister —, og dette Grundlag er, hvad der er oplyst i Pressen, hvad der er offentligt tilgængeligt, at der afsiges Kendelser af Tjenestemandsd. domstolen, der er i fuldkommen Modstrid med hinanden. Det er en kendt Ting, at en hel Del Officerer, som har været Medlemmer af D.N.S.A.P. i kortere eller længere Tid, er blevet frikendt ved Tjenestemandsd. domstolen. De Motiveringer, der er givet for Frifindelserne, er, saa langt vi kan se, at de senere har gjort et udmærket Arbejde i Modstandsbevægelsens Tjeneste. Jeg skal intet sige til disse Afgørelser, det er ikke dem, jeg kritiserer — det kunde ikke falde mig ind, jeg kender ikke de relevante Enkeltheder —, men naar der saa samtidig sker en Afgørelse som den for nylig paa Lolland, hvor en Overlæge blev dømt til Fortabelse af sit Embede, fordi han i en vis Periode havde været Medlem af D.N.S.A.P., vist fra Efteraaret 1940 til hen paa Efteraaret 1941, undres man meget. Han har altsaa ikke meldt sig ud paa et Tidspunkt, da man kunde sige, han meldte sig ud, fordi han fik „kolde Fødder“. Han har meldt sig ud hen paa Efteraaret 1941, hvor der i alt Fald var Fremgang for de tyske Vaaben, saa Frygt for Tysklands Nederlag kan ikke være hans Motivering. Han burde have vidst i Forvejen, at D.N.S.A.P. førte en falsk Lære, men det er en Ting for sig — man har i øvrigt ogsaa Lov til at give sig af med falsk Lære. Men han fandt vel, at det var noget Skidt, han var kommet ind i, og saa meldte han sig ud.

Og hvad gjorde han saa, efter hvad der er oplyst i Pressen for os? Han meldte sig klart ud, han luskede sig ikke ud ad Bagdøren ved at lade være med at betale Kontingent. Han meldte sig ud, og saa støttede han Modstandsbevægelsen med Raad og med Daad. Paa sit Sygehus, altsaa ogsaa i sin Egenskab af Embedsmand, tog han under de givne Forhold stor personlig Risiko. Han blev dømt alligevel. Hvorfor er han dømt? Det er et Spørgsmaal, den almindelige Borger maa stille sig. Hvorfor er han dømt, naar andre er blevet frikendt? Man ledes meget let til den Slutning, at naar Frifindelse har fundet Sted for en hel Del Officerer, saa er det ikke, gaar jeg da ud fra, paa Grund af en eller anden Taabeparagraf; man har dog vist ikke Lov til at gaa ud fra, at de var saa ubegavede, at de ikke

vidste, hvad de gjorde, og derfor frikendte man dem, naar det altsaa viste sig, at de bagefter havde været brave Folk, naar det gjaldt. Nej, de er frifundet efter min Mening, fordi alle deres Kammerater — og jeg skal indrømme, at jeg selv synes, der er et smukt Træk i denne Kammeratskabsfølelse lige fra Løjtnanten op til Generalen —, fordi alle møder og forsvarer deres Kammerat, og det lader Domstolen sig paavirke af, medens for Overlægens Vedkommende det vel er rigtigt, at lokale Folk, der kender ham, har sagt god for hans Holdning, Sindelag og Gerninger senere, da han gik ind i Modstandsbevægelsen, men Lægeforeningens Bestyrelse, Professorer ved Københavns Universitet, der er Læger, har ikke været derovre — han har altsaa ikke haft den samme Støtte som Officererne.

Det er heller ikke rimeligt, at en saadan Støtte skal til, for det er jo ikke paa noget saadant, en Domstol skal fælde sin Afgørelse. Hvis man blot ser paa det som Lægmand — og jeg kan ikke se paa det paa anden Maade —, maa det være Grunden, ellers forstaar jeg ikke den mærkelige Forskel, der er, og jeg begriber ikke, at de Embedsmænd, som har med dette at gøre — og en af Udvalgets Medlemmer er jo Auditor ved Tjenestemandsd. domstolen —, ikke ligesom alle vi andre pines ved at se, at der i saadanne Sager træffes Afgørelser, der strider mod hinanden. For samme Forseelse træffes der i det ene Tilfælde den Afgørelse, at Manden frikendes og kan fortsætte sin Gerning som oprejst Mand; i det andet Tilfælde den, at Manden afskediges fra sit Embede paa Grund af unational Optræden og dermed stemples for Livet. Jeg forstaar ikke, at de vedkommende, hvem det dog særlig maatte vedrøre, fordi det falder ind under deres Embedspligt, ikke af sig selv er kommet til Landets lovgivende Forsamling og har sagt: dette kan vi ikke mere være med til, vi maa have en Ankeinstans, vi maa have Ændringer i denne Lov, i alt Fald en Ankeinstans, saa der bliver Mulighed for ensartede Afgørelser, for Retsfølelsen her i Landet taaler ikke det andet.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister, hvis gode Vilje jeg aldrig har tvivlet om, og som ogsaa har været villig til at lade dette Forhold undersøge, men ikke er blevet støttet af sine Embedsmænd, at rent bortset fra, hvad man mener om Afgørelserne, om de skal være strengere eller mildere, har det for mange været en daglig Pine at læse om disse Ting. Til sidst kan man naturligvis blive saa haardhudet, at man siger, vi er inde i en Opløsnings-